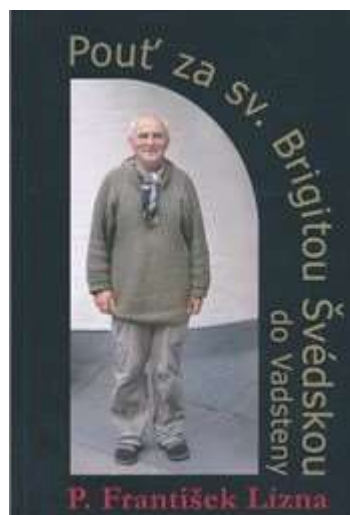

Poutník Jan vzpomíná na poutníka Františka

V knize *Pouť za sv. Brigitou Švédskou do Vadstény* P. František Lízna strohým stylem zaznamenal zážitky z putování, při kterém L.P. 2012 urazil pěšky více než 1100 km.

Z Hostýna vyrazil na začátku července, prošel celým Polskem do Gdaňsku, odtud se přeplavil do Švédska a v polovině srpna dosáhl cíle své cesty, švédské Vadstény, kde uctil ostatky sv. Brigity. Na konci knihy jsou připojeny barevné fotografie, které autor pořídil v průběhu svého putování. Tolik ze stránek Městské knihovny v Praze. V knize *Pouť za svatou Kateřinou Sienskou do Sieny a do Říma* píše o. František na 19. stránce, že 3.7.2009 šel z kostela sv. Prokopa ve Žďáře po silnici do Havlíčkova Brodu. Putoval tedy těsně podle severního okraje naší farnosti.

I já si dovoluji něco připojit, s o. Františkem jsme byli společně v semináři a každou jeho knihu jsem pečlivě a se zájmem přečetl. Pěšky jsem s ním nikdy nešel, on 99 procent všech tras ušel sám, jeho osobitému stylu nebyl nikdo schopen se

přizpůsobit. Přitom to dělal velmi dobře: po probuzení a rozehrání hned vyšel a ze všech sil krácel nepřetržitě tři hodiny. Za tu dobu se dá ujít skoro 20 km a to je prakticky denní dávka. Římští legionáři dělali (i s výzbrojí) 25 km denně. Pak otec František odpočíval, modlil se, občerstvil své tělo a někdy sloužil i mši svatou. Odpoledne denní etapu dotáhl a další den podle svého hesla MUSÍM DÁL pokračoval.

V závěru této knihy pravdivě a vlastně poprvé popisuje o. František (Bože, buď milostiv jeho duši a dopřej mu spásu.) zlom, který při dojítí do cíle poutník prožívá. A troufám si říci, že každý poutník. Zná to z vlastní zkušenosti, jsou to opravdu složité chvíle a není divu, že mnozí si to nepřiznají anebo na to neradi vzpomínají. Kdysi dávno to starší bratři, kteří vodívali poutníky do Mariazell a říkalo se jim celfótri z německého Zellpilgerwarter – otec celenských poutníků - řešili tak, že si v cíli dali štamprdlíčku, někdy i více. Kousky, které někdy následovaly, se pak připomínaly po celá pokolení.

Naprostu je chápu, zažil jsem to, když jsem po 250 km dovedl dvě stovky pěších poutníků do Mariazell na Středoevropské katolické dny v roce 2004. Bazilika byla, zavřená, počasí se nečekaně zhoršilo, odpovědnost spadla a únava vše zaplavila. Byl jsem moc rád, když mě pak o. Jindřich donesl horkou polévku, ta jak známo zahřeje více než svažené víno či čaj s rumem. A tenkrát tak zahřála i mu srdce, že to teplo cítím dodnes.

Někteří dnešní poutníci i ostatní pocestní to řeší tak, že halasně vyhlásí: „Cesta je cíl!“ a o závěr se nezajímají. To je však moderní blud, skutečný omyl se zhoubnými následky právě pro budoucnost.

Nejhorší řešení však je tuláctví, člověk si žádný cíl nedá a holedbá se tím, že dojde tam, kam ho nohy donesou. A přitom se dost takových jasných tuláků odvažuje nazvat poutníky.

Bože, buď milostiv pravému a poctivému poutníkovi Františkovi Líznovi, buď milostiv i nám všem, vždyť každý z nás na této zemi POUTNÍKEM JE K VĚČNOSTI.

Kéž tam dojdem, kéž se tam sejdem. Amen.

*Mons. Jan Peňáz, V Ulici 91, 59214 Nové Veselí,
www.poutnik-jan.cz*